

УДК 343.138

DOI 10.36919/3041-1149(Print).11.2025.196-201

А. В. Мелешко,
аспірант кафедри права,
ПВНЗ «Європейський університет»
email: pravozastupnik1@gmail.com
ORCID 0009-0003-2630-7254

ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ДО НАБРАННЯ ВИРОКОМ ЗАКОННОЇ СИЛИ

Стаття присвячена випадкам, коли рішення про тримання під вартою приймається вироком. Наголошено, що на відміну від ухвали, вирішення питання про тримання під вартою для вироку прямо не регламентовано. Так, для ухвали законодавець встановив, зокрема, максимальний строк її дії в шістдесят днів з обов'язковим визначенням дати її закінчення. У вироку ж рішення про запобіжний захід діє до набрання вироком законної сили. В разі, якщо вирок оскаржується, то дія рішення про тримання під вартою буде тривати понад шістдесят днів без визначення кінцевої дати, що є порушенням права людини на свободу і особисту недоторканість. Досліджено норми кримінального процесуального законодавства України, які регулюють вирішення питання щодо запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на стадії провадження в суді першої інстанції, та судову практику щодо цього питання, виявлено недоліки в цих нормах, які зумовлюють порушення права людини на свободу і особисту недоторканість та запропоновано внесення відповідних змін, які призведуть до припинення вказаних порушень, зокрема, у вироку буде зазначена дата закінчення дії рішення про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою і строк дії такого рішення не буде перевищувати шістдесят днів.

Ключові слова: тримання під вартою, тримання під вартою до набрання вироком законної сили, запобіжний захід, тримання під вартою понад встановлений законом строк.

Постановка проблеми. На стадії провадження в суді першої інстанції запобіжний захід у вигляді тримання під вартою може бути застосований ухвалою або вироком. Проте, на відміну від ухвали, кримінальний процесуальний закон України прямо не регулює вирішення цього питання щодо вироку, зокрема, не регламентовано, що у вироку в цьому разі обов'язково визначається дата закінчення рішення про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою і що строк дії такого рішення не може перевищувати шістдесят днів. Так, у вироку вказується, що рішення про тримання під вартою діє до набрання вироком законної сили. В разі ж оскарження вироку, рішення про тримання під вартою може тривати понад шістдесят днів. Практика свідчить, що цей строк може коливатися від чотирьох місяців до декількох років в залежності від складності справи і навантаженості на суд. Вказана правова невизначеність призводить до порушення права людини на свободу і особисту недоторканість.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Про зазначену проблему наголошували Б. Глядик, С. Ілляк, Н. Алексашина, Д. Пономаренко, Я. Сороколіт, Я. Нечваль та інші.

Метою статті є дослідження норм, які регулюють вирішення питання щодо запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на стадії провадження в суді першої інстанції, відповідної судової практики, виявлення недоліків в цих нормах, які зумовлюють порушення права людини на свободу і особисту недоторканість та запропонування внесення до них змін, які призведуть, зокрема, до того, що у вироку буде зазначена дата закінчення дії рішення про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою і строк дії такого рішення не буде перевищувати шістдесят днів.

Виклад основного матеріалу. Згідно ст. 29 Конституції України кожна людина має право на свободу та особисту недоторканість, ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку,

встановлених законом [8]. Дана конституційна норма кореспондується з ч. 1 ст. 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [7].

Відповідно до діючого кримінального процесуального закону України в судовому провадженні в першій інстанції запобіжний захід у вигляді тримання під вартою може бути застосовано одним із двох видів судових рішень, а саме: або ухвалою або вироком. Так, із аналізу ст. ст. 194, 196, 198, 201-1, 203, 331 КПК України випливає, що цей запобіжний захід застосовується ухвалою, а п. 2 ч. 4 ст. 374 КПК України передбачає, що він може бути застосований вироком [9].

Водночас, на відміну від ухвали, вирішення питання про даний запобіжний захід для вироку прямо не регламентовано. Наявність вказаної правової невизначеності, тобто відсутність прямого законодавчого регулювання щодо застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою вироком зумовлює свавільне тлумачення суддями відповідних норм КПК України, що в кінцевому рахунку призводить до порушення права на свободу і особисту недоторканість людини.

В силу ч. 2 ст. 331 КПК України вирішення питання судом щодо запобіжного заходу відбувається в порядку, передбаченому главою 18 цього Кодексу. Відповідно до ч. 4 ст. 196 КПК України слідчий суддя, суд зобов'язаний визначити в ухвалі про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або домашнього арешту дату закінчення її дії у межах строку, передбаченого цим Кодексом, крім випадків, передбачених частиною четвертою статті 197 цього Кодексу. В силу ч. 1 ст. 197 КПК України строк дії ухвали слідчого судді, суду про тримання під вартою або продовження строку тримання під вартою не може перевищувати **шістдесяті днів**. Разом з тим є випадок, коли вказаний строк не діє, а дата закінчення строку тримання під вартою не зазначається. Мова йдеться про рішення у вироку щодо тримання під вартою до набрання вироком законної сили, якщо такий вирок оскаржується. Так, згідно п. 2 ч. 4 ст. 374 КПК України у резолютивній частині вироку зазначаються, зокрема, рішення щодо заходів забезпечення кримінального провадження, у тому числі рішення про запобіжний захід до набрання вироком законної сили. В свою чергу, відповідно до ст. 532 КПК України вирок або ухвала суду першої інстанції, ухвала слідчого судді, якщо інше не передбачено цим Кодексом, набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, встановленого цим Кодексом, якщо таку скаргу не було подано (ч. 1); у разі подання апеляційної скарги судові рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції (ч. 2); судові рішення суду апеляційної та касаційної інстанцій набирають законної сили з моменту їх проголошення (ч. 4). Згідно ч. 2 ст. 395 КПК України апеляційна скарга, якщо інше не передбачено цим Кодексом, може бути подана на вирок або ухвалу про застосування чи відмову у застосуванні примусових заходів медичного або виховного характеру - протягом тридцяти днів з дня їх проголошення [9].

Таким чином, в разі оскарження вироку він набирає законної сили не через тридцять днів з дня його проголошення, а з моменту проголошення рішення судом апеляційної інстанції за результатом такого оскарження. Як свідчить судова практика, по часу дане оскарження може займати від чотирьох місяців до декількох років, в залежності від складності справи та навантаженості на апеляційний суд.

Отже, людина протягом невизначеного терміну перебуватиме в стані невизначеності своєї долі. До того ж на цей період позбавляється свободи, що фактично перетворюється на процедуру відбування покарання [2].

Крім того, невизначене в часі, тривале, безальтернативне тримання обвинуваченого під вартою в такому разі може призвести до порушення гарантій, передбачених статтею 5 Конвенції [1].

Тобто наявні грубі порушення права на свободу і особисту недоторканість людини. Заслугує на увагу, що мова йдеться не про одинокі випадки, а про масовий характер таких порушень.

Деякі опоненти можуть зауважити, що відповідно до кримінального процесуального закону України вимоги щодо шістдесятиденного строку дії рішення про тримання під вартою стосуються лише ухвали, а не вироку в цій частині. Проте з такими доводами важко погодитися, виходячи з наступного. Так, як було зазначено вище, згідно п. 2 ч. 4 ст. 374 КПК України у резолютивній частині вироку зазначаються, зокрема, рішення щодо заходів забезпечення кримінального провадження, у тому числі *рішення про запобіжний захід* до набрання вироком законної сили.

В свою чергу, в силу ч. 2 ст. 331 КПК України вирішення питання судом щодо запобіжного заходу відбувається в порядку, передбаченому главою 18 цього Кодексу. Слід зазначити, що ст. 331 КПК України має назву «Обрання, скасування, зміна або продовження запобіжного заходу в суді». Відповідно до ч. 2 ст. 110 КПК України судові рішення приймається у формі ухвали, постанови або вироку, які мають відповідати вимогам, передбаченим статтями 369, 371-374 цього Кодексу. Згідно ч. 1 ст. 369 КПК України судові рішення, у якому суд вирішує обвинувачення по суті, викладається у формі вироку [9].

Таким чином, на вирок в частині рішення про запобіжний захід розповсюджуються вимоги, передбачені главою 18 КПК України, зокрема, в рішенні щодо запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою обов'язково має бути визначена дата його закінчення і строк дії такого рішення не може перевищувати шістьдесяті днів.

Крім того, із аналізу глави 18 КПК України випливає, що суд має право змінити, скасувати, обрати або продовжити запобіжний захід щодо обвинуваченого. Отже, законодавець встановив вичерпні опції щодо запобіжного заходу, а саме: змінити, скасувати, обрати або продовжити. Водночас, найпоширенішим рішенням у вирокі щодо запобіжного заходу є «залишення його без змін», що не передбачено кримінальним процесуальним законом України, тобто є незаконним.

Згідно ч. 4 ст. 176 КПК України запобіжні заходи застосовуються: під час досудового розслідування та до початку підготовчого судового засідання - слідчим суддею за клопотанням слідчого, погодженим з прокурором, або за клопотанням прокурора, а під час судового провадження - судом за клопотанням прокурора. Відповідно до ч. 1 ст. 199 КПК України клопотання про продовження строку тримання під вартою має право подати прокурор, слідчий за погодженням з прокурором не пізніше ніж за п'ять днів до закінчення дії попередньої ухвали про тримання під вартою. Із аналізу ст. ст. 184, 199 КПК України клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою та про продовження строку тримання під вартою подається в письмовій формі [9].

Отже, для вирішення питання про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою необхідна наявність письмового клопотання прокурора, причому клопотання про продовження строку тримання під вартою має бути подано не пізніше ніж за п'ять днів до закінчення дії попередньої ухвали про тримання під вартою.

Проте, у більшості випадків суд у вирокі обирає або продовжує (залишає без змін) запобіжний захід у вигляді тримання під вартою до набрання вирокі законної сили за відсутності письмового клопотання прокурора. В цьому разі суд нівелює такі загальні засади кримінального провадження як змагальність і диспозитивність, також суд вже не є безстороннім, адже фактично стає на бік прокурора, чим порушує баланс інтересів між стороною захисту і стороною обвинувачення. Між тим, в силу ч. 6 ст. 22 КПК України суд, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, створює необхідні умови для реалізації сторонами їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків. За ч. 1 ст. 22 КПК України кримінальне провадження здійснюється на основі змагальності, що передбачає самостійне обстоювання стороною обвинувачення і стороною захисту їхніх правових позицій, прав, свобод і законних інтересів засобами, передбаченими цим Кодексом. Згідно ж ч. 1 ст. 26 КПК України сторони кримінального провадження є вільними у використанні своїх прав у межах та у спосіб, передбачених цим Кодексом [9].

Більше того, бувають випадки, коли прокурор в дебатах просить суд звільнити обвинуваченого від відбування покарання на підставі ч. 1 ст. 75 КК України [10], що в силу ч. 1 ст. 377 КПК України є підставою для його звільнення з-під варті, проте суд признає покарання у вигляді позбавлення волі реально і продовжує (залишає без змін раніше обраний) запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. В цьому разі суд перетворюється на представника сторони обвинувачення, наявність якого не передбачена кримінальним процесуальним законом України і який є гіршим для обвинуваченого, ніж прокурор, причому з повноваженнями суду, що є неприпустимим в правовій державі.

Деякі опоненти можуть стверджувати, що положення ст. 331 КПК України, не підлягають застосуванню щодо вироку, виходячи з наступного. Так, ця норма знаходиться у главі 28 КПК України, яка має назву «Судовий розгляд». А це означає, що вона розповсюджується тільки на

цю стадію. Крім того, в частині першій та третій ст. 331 КПК України прямо зазначено стадію судового провадження, а саме: «під час судового розгляду». В свою чергу, відповідно до п. 24 ч. 1 ст. 3 КПК України судове провадження - кримінальне провадження у суді першої інстанції, яке включає підготовче судове провадження, судовий розгляд і ухвалення та проголошення судового рішення, провадження з перегляду судових рішень в апеляційному, касаційному порядку, а також за нововиявленими або виключними обставинами. Тобто стадія ухвалення і проголошення судового рішення, зокрема вироку, не входить до стадії судового розгляду.

Разом з цим, вказане твердження є помилковим. Так, в кримінальному процесуальному законі України відсутнє визначення судового розгляду. Відповідно до ч. 2 ст. 347 КПК України судовий розгляд починається з оголошення прокурором короткого викладу обвинувального акта. Проте, чим закінчується судовий розгляд КПК України прямої відповіді не надає. Цю відповідь необхідно виводити з дослідження деяких кримінальних процесуальних норм. Так, згідно ч. 4 ст. 174 КПК України суд одночасно з ухваленням судового рішення, яким *закінчується судовий розгляд*, вирішує питання про скасування арешту майна. В свою чергу, в силу п. 14 ч. 1 ст. 368 КПК України ухвалюючи вирок, суд повинен вирішити такі питання як вчинити із заходами забезпечення кримінального провадження. Водночас, згідно п. 7 ч. 2 ст. 131 КПК України одним із видів заходів забезпечення кримінального провадження є арешт майна. Крім того, відповідно до ч. 4 ст. 29 КПК України, судові рішення, якими суд закінчує судовий розгляд по суті, надаються сторонам кримінального провадження або особі, стосовно якої вирішено питання щодо застосування примусових заходів виховного або медичного характеру, а також представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, у перекладі на їхню рідну або іншу мову, якою вони володіють.

Таким чином, судовий розгляд закінчується, зокрема, вироком. Отже, стадія ухвалення і проголошення вироку входить до стадії судового розгляду.

Таким чином, підсумовуючи викладене, можна зробити наступний висновок: суд у вирок може прийняти рішення про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою лише за наявності відповідного письмового клопотання прокурора, причому клопотання про продовження строку тримання під вартою має бути подано не пізніше ніж за п'ять днів до закінчення дії попередньої ухвали про тримання під вартою, у цьому рішенні обов'язково визначається дата його закінчення, а строк його дії не може перевищувати шістдесят днів.

І деякі судді, хоча їх кількість невелика, частково погоджуються з таким висновком і у своїх вироках вказують строк дії рішення про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, який не перевищує шістдесят днів, та дату його закінчення. Наприклад, вирок Голосіївського районного суду міста Києва від 05 травня 2025 року по справі № 752/21177/24 [3], вирок Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська від 25 квітня 2018 року по справі № 201/8882/17 [4].

Проте більшістю суддів вказаний висновок не застосовується, а права людини на свободу і особисту недоторканість продовжують порушуватися. Вирішити цю проблему можливо двома шляхами: або практикою Верховного Суду або відповідними змінами до кримінального процесуального закону України. Стосовно Верховного Суду, то його правові висновки по одному й тому ж питанню можуть відрізнитися в залежності від складу колегії. Навіть правові висновки об'єднаної палати Верховного Суду, що погіршували стан обвинувачених і застосовувалися при прийнятті рішення по суті, через деякий час нівельовалися правовими висновками Великої Палати Верховного Суду. Наприклад, правовий висновок Об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 06 червня 2018 року по справі № 180/746/16-к [6], за яким при зарахуванні попереднього ув'язнення у строк покарання у виді позбавлення волі або у строк іншого покарання, передбаченого ч. 1 ст. 72 КК у редакції Закону від 26 листопада 2015 року 838-VIII підлягає застосуванню стосовно періодів попереднього ув'язнення, які тривали до 20 червня 2017 року включно, у тому числі до набрання чинності вказаним Законом, а в редакції Закону від 18 травня 2017 року № 2046-VIII до періодів, які мали місце, починаючи з 21 червня 2017 року, незалежно від того, коли було вчинено злочин за фактом якого здійснюється відповідне кримінальне провадження, було нівельовано правовим висновком Великої Палати Верховного Суду від 29 серпня 2018 року по справі № 663/537/17 [5].

Отже, оптимальним шляхом вирішення зазначеної правової невизначеності є внесення відповідних змін до кримінального процесуального закону, а саме:

- п. 24 ч.1 ст. 3 КПК України викласти в наступній редакції: «судове провадження - кримінальне провадження у суді першої інстанції, яке включає підготовче судове провадження та судовий розгляд, який закінчується ухваленням та проголошенням судового рішення по суті, провадження з перегляду судових рішень в апеляційному, касаційному порядку, а також за нововиявленими або виключними обставинами»;

- в главі 18 КПК України слово «ухвала» замінити на «судове рішення»;

- ст. 331 КПК України викласти в наступній редакції:

«1. Суд за клопотанням сторони обвинувачення або захисту має право змінити, скасувати, обрати або продовжити запобіжний захід щодо обвинуваченого.

2. Вирішення питання судом щодо запобіжного заходу відбувається в порядку, передбаченому главою 18 цього Кодексу.

3. За наявності клопотань суд зобов'язаний розглянути питання доцільності продовження запобіжного заходу до закінчення двомісячного строку з дня його застосування. За результатами розгляду питання суд скасовує, змінює запобіжний захід або продовжує його дію на строк, що не може перевищувати двох місяців. Копія відповідного судового рішення вручається обвинуваченому, прокурору та надсилається уповноваженій службовій особі до місця ув'язнення.

Під час здійснення судового провадження судом присяжних питання, передбачене цією частиною, вирішує головуючий.

4. У разі закінчення строку дії судового рішення про тримання під вартою та неможливості розгляду судом питання про продовження строку тримання під вартою в умовах воєнного стану продовження строку тримання під вартою здійснюється у порядку, встановленому статтею 615 цього Кодексу.

5. Судове рішення про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою, про зміну іншого запобіжного заходу на запобіжний захід у виді тримання під вартою або про продовження строку тримання під вартою, постановлена під час судового провадження в суді першої інстанції, може бути оскаржена в апеляційному порядку.

Подання апеляційної скарги на ухвалу про обрання запобіжного заходу у виді тримання під вартою, про зміну іншого запобіжного заходу на запобіжний захід у виді тримання під вартою або про продовження строку тримання під вартою, постановлену під час судового провадження в суді першої інстанції, не зупиняє судовий розгляд у суді першої інстанції».

Висновки. Досліджено норми, які регулюють вирішення питання щодо запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на стадії провадження в суді першої інстанції, та відповідну судову практику, виявлено недоліки в цих нормах, які зумовлюють порушення права людини на свободу і особисту недоторканість, викладено конкретні пропозиції щодо змін до кримінального процесуального закону України, які призведуть до припинення вказаних порушень, зокрема, у вирокі буде зазначена дата закінчення дії рішення про запобіжний захід у вигляді тримання під вартою і строк дії такого рішення не буде перевищувати шістьдесят днів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алексашина Н. Тримати під вартою неможливо звільнити / Протокол UA. URL : https://protocol.ua/ua/trimati_pid_vartoyu_nemogливо_zvilniti/

2. Глядик Б. Чи відповідає Конституції безстрокове тримання під вартою? / Закон і Бізнес. URL : https://zib.com.ua/ua/165461-chi_vidpovidaє_konstitucii_bezstrokovе_trimannya_pid_vartoyu.html

3. Єдиний державний реєстр судових рішень (б. д.) / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/127071368>

4. Єдиний державний реєстр судових рішень (б. д.) / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73727896>

5. Єдиний державний реєстр судових рішень (б. д.) / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76207318>

6. Єдиний державний реєстр судових рішень (б. д.) / Єдиний державний реєстр судових рішень. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74630454>

7. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод / Конвенція Ради Європи. 2021. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
8. Конституція України від 28 червня 1996 № 254к/96-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
9. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України від 13 квітня 2012 № 4651-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
10. Кримінальний кодекс України : Кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

REFERENCES

1. Aleksashyna N. Trymaty pid vartoiu nemozhlyvo zvilnyty / Protokol UA. URL : https://protocol.ua/ua/trimati_pid_vartoyu_nemoglivo_zvilniti/ [in Ukrainian].
2. Hliadyk B. Chy vidpovidaie Konstytutsii bezstrokovе trymannia pid vartoiu? / Zakon i Biznes. URL : https://zib.com.ua/ua/165461-chi_vidpovidaie_konstitucii_bezstrokovе_trimannya_pid_vartoyu.html [in Ukrainian].
3. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen (b. d.) / Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Unified State Register of Court Decisions]. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/127071368> [in Ukrainian].
4. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen (b. d.) / Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Unified State Register of Court Decisions]. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73727896> [in Ukrainian].
5. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen (b. d.) / Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Unified State Register of Court Decisions]. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/76207318> [in Ukrainian].
6. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen (b. d.) / Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Unified State Register of Court Decisions]. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74630454> [in Ukrainian].
7. Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod, Konventsiiia Rady Yevropy (2021) [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, Convention of the Council of Europe]. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text [in Ukrainian].
8. Constitution of Ukraine dated June 28, 1996 No. 254к/96-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text> [in Ukrainian].
9. Criminal Procedure Code of Ukraine dated April 13, 2012 No. 4651-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> [in Ukrainian].
10. Criminal Code of Ukraine dated 05.04.2001 No. 2341-III. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#n3500> [in Ukrainian].

A. V. Meleshko. DETENTION UNTIL THE SENTENCE ENTER INTO FORCE

The article is devoted to cases where the decision to detain is made by a sentence. It is emphasized that, unlike a ruling, the issue of detention in a sentence is not directly regulated. For instance, for a ruling, the legislator has established a maximum duration of sixty days with a mandatory specification of its end date. In a sentence, however, the decision on a preventive measure remains in effect until the sentence enter into force. In the event that the sentence is appealed, the effect of the decision to keep someone in custody will continue for more than sixty days without setting a final date, which constitutes a violation of a person's right to freedom and personal inviolability. The norms of the criminal procedural legislation of Ukraine, which regulate the resolution of the issue regarding preventive measures in the form of detention at the stage of proceedings in the court of first instance, have been studied, as well as the judicial practice on this issue. Deficiencies in these norms have been identified, which lead to violations of the right to freedom and personal inviolability, and corresponding amendments have been proposed that will lead to the cessation of these violations. In particular, the sentence will indicate the expiration date of the preventive measure in the form of detention, and the duration of such a measure will not exceed sixty days.

Keywords: *detention, detention until the sentence enter into force, preventive measure, detention beyond the period established by law.*

Стаття подається в авторській редакції.

За точність викладеного матеріалу відповідальність покладається на автора.